

[Svend Heiselberg]

Ved forespørgselsdebatten om hovedstaden den 20. marts 1990 sagde Venstres ordfører, hr. Ivar Hansen, hvad jeg gerne vil gentage: Venstre ønsker at få gang i de slumrende kræfter, der gerne ville virke i København, hvis de bare kunne få lov, at få taget initiativer, der kan gøre København til en international by på mange områder, også hvad angår forskning, uddannelse, kongresser, kultur og turisme. Venstre ønsker at få taget initiativ til at sikre, at hovedstaden i fremtiden kan udnytte de uanede muligheder, der eksisterer på grund af placeringen ved porten til Norden, Vesteuropa og det nye Østeuropa. Venstre ønsker at få en knudret og langsommelig planlægning og et stadig knop-skydende bureaukrati effektiviseret og reduceret til det mindst mulige. Og Venstre ønsker at få den negative udvikling vendt, som siden 1970 har mere end halveret industribeskæftigelsen i København.

Lad mig så tilføje, at med den forventede endelige aftale med den svenske regering har vi åbnet mulighed for, at vi kan imødekome intentionerne, der lå bag Initiativrådets arbejde om hovedstadsområdets erhvervsudvikling. Det er en stor investering, der her er tale om, men statens bidrag vil under de nu aftalte forudsætninger alene være at stille en garanti for lånene. I Venstre er vi tilfredse med finansieringsformen, således at investeringer hverken i vand anlægget eller landanlægget vil lægge hindringer i vejen for andre investeringer i Danmark, men vi vil i Venstre været meget opmærksomme på, at de økonomiske forudsætninger for projektet er til stede. Lad mig sige, at vi efter trafikministerens oplysninger indtil videre ikke har grund til at tro andet.

Noget, som helt naturligt optager os alle, er de miljømæssige forhold, og her er der jo både fra svensk, men ikke mindst fra dansk side interesse for og krav om, at alle rimelige miljøhensyn skal tages. Jeg vil ikke diskutere alle de påstande, der fremkommer fra ofte forudindtagne organisationer og enkeltpersoner. Der er organisationer, som tror, at de varetager deres medlemmers interesse bedst ved, at de altid forsøger at male et skræmmende billede i stedet for at gå konstruktivt ind i en debat, hvor man ikke blot ser ensidigt på problemerne.

Jeg forstår godt, at der er mange mennesker i det nære område, som bliver berørt af landanlægget, som naturligvis følger problemerne ved

en fast forbindelse over Øresund med, hvad der er en meget forståelig interesse. Det vil være forkert at benægte, at nogle familier berøres.

Politikernes opgave er at vurdere projektet ud fra både miljømæssige og økonomiske aspekter. Miljøhensyn koster desværre, og en balance imellem de to hensyn er nødvendig. Vi må afveje både fordele og ulemper ved projektet, og jeg vil gerne sige, at vi vurderer det således, at der her er tilbud om en lang række fordele, som næsten ingen får problemer med efter projektets færdiggørelse.

Venstre er selvsagt indstillet på under det videre arbejde at vurdere eventuelle nye problemer, som måtte komme frem, f.eks. som det har været nævnt af viceborgmesteren i Dragør, Morten Dreyer, at der vil være risiko for oversvømmelse. Det er ting, som vi naturligvis vil have nøje belyst. I øvrigt vil vi støtte os til de kyndige folk, som skal arbejde videre med forslaget, inden den endelige beslutning skal træffes.

Fra Venstres side vil vi som sagt anbefale, at der indgås en aftale med Sverige, og Venstre støtter dagsordenen, som er foreslået her i dag.

Gade (SF):

Øresundsbroen er en gammel drøm, skrev miljøministeren i Politiken forleden, og hvis det er regeringens synspunkt, hvis det er Socialdemokratiets, og hvis det er CD's, må man spørge, hvorfor de samme partier så gør den drøm til noget, der ligner et mareridt.

Demokratiske spilleregler sættes ud på et sidespor, endog efter at Socialdemokratiets formand, hr. Svend Auken, for kun tre måneder siden erklærede, at fra nu af ville Socialdemokratiet ikke mere forhandle med regeringen bag lukkede døre, alt skulle i salen.

Hvornår kom det så i salen? Ja, i dag, efter at regeringen og Socialdemokratiet med motorvejspartiet CD som bisidder allerede har taget beslutningen, uden at Folketinget har haft chancen for at sætte sig ind i problemerne – rapporten fik vi jo først efter, at beslutningen var taget i Socialdemokratiet, og det gjorde Socialdemokratiets folketingsmedlemmer vist også – uden at befolkningen har haft chancen, og uden at de særligt berørte, beboerne på Amager, har haft chancen.

En sådan fremgangsmåde er totalt i modstrid med SF's synspunkter, og jeg kan forsikre Soci-